

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 22/16

Λουξεμβούργο, 1η Μαρτίου 2016

Απόφαση στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-443/14 και C-444/14
Kreis Warendorf κατά Ibrahim Alo και
Amira Osso κατά Region Hannover

Το Δικαστήριο αποφαινεται επί της σχέσης μεταξύ της ελεύθερης κυκλοφορίας των δικαιούχων διεθνούς προστασίας και των μέτρων που στοχεύουν στη διευκόλυνση της ενσωμάτωσής τους

Είναι δυνατόν να επιβληθεί υποχρέωση διαμονής στους δικαιούχους του καθεστώτος επικουρικής προστασίας εάν αντιμετωπίζουν μεγαλύτερες δυσχέρειες ένταξης από άλλους υπηκόους τρίτων χωρών που διαμένουν νομίμως στο κράτος μέλος που χορήγησε το καθεστώς αυτό προστασίας

Κατά την οδηγία της Ένωσης¹, τα κράτη μέλη οφείλουν να επιτρέπουν στα πρόσωπα, τα οποία έχουν αναγνωρίσει ως δικαιούχους του καθεστώτος επικουρικής προστασίας², να κυκλοφορούν ελεύθερα εντός του εδάφους τους υπό τις ίδιες προϋποθέσεις με εκείνες που προβλέπονται για τους υπηκόους τρίτων χωρών που διαμένουν νομίμως στο έδαφός τους.

Το γερμανικό δίκαιο προβλέπει ότι, όταν οι δικαιούχοι του καθεστώτος επικουρικής προστασίας λαμβάνουν κοινωνικές παροχές, η άδεια διαμονής τους πρέπει να συνοδεύεται με την υποχρέωση να διαμένουν σε συγκεκριμένο τόπο (υποχρέωση διαμονής). Αφενός, με την υποχρέωση αυτή είναι δυνατόν να διασφαλίζεται κατάλληλος επιμερισμός της επιβάρυνσης που συνεπάγονται οι παροχές αυτές μεταξύ των διαφόρων αρμοδίων επί τούτου φορέων. Αφετέρου, μπορεί να έχει ως στόχο τη διευκόλυνση της ένταξης των υπηκόων τρίτων χωρών στη γερμανική κοινωνία.

Οι I. Alo και A. Osso είναι Σύριοι υπήκοοι που εισήλθαν στη Γερμανία το 1998 και το 2001 αντιστοίχως. Τους χορηγήθηκε καθεστώς επικουρικής προστασίας. Επιπλέον, τους επιβλήθηκε υποχρέωση διαμονής την οποία αμφισβητούν ενώπιον των γερμανικών δικαστηρίων. Η διαφορά εκκρεμεί επί του παρόντος ενώπιον του Bundesverwaltungsgericht (Ομοσπονδιακό Διοικητικό Δικαστήριο, Γερμανία), το οποίο ζητεί από το Δικαστήριο να διευκρινίσει κατά πόσον η υποχρέωση διαμονής συμβιβάζεται με την οδηγία.

Με τη σημερινή του απόφαση, το Δικαστήριο διαπιστώνει καταρχάς ότι **η οδηγία επιβάλλει στα κράτη μέλη να επιτρέπουν στα πρόσωπα, στα οποία χορήγησαν το καθεστώς επικουρικής προστασίας, όχι μόνον να μπορούν να μετακινούνται ελεύθερα εντός του εδάφους τους, αλλά, επίσης, να μπορούν να επιλέγουν τον τόπο διαμονής τους στο εν λόγω έδαφος**. Κατά συνέπεια, η επιβληθείσα στα πρόσωπα αυτά υποχρέωση διαμονής συνιστά περιορισμό της ελεύθερης κυκλοφορίας την οποία εγγυάται η οδηγία. Όταν η εν λόγω υποχρέωση διαμονής επιβάλλεται μόνον στους δικαιούχους του καθεστώτος επικουρικής προστασίας που λαμβάνουν κοινωνικές παροχές, συνιστά, επίσης, περιορισμό στην πρόσβαση των δικαιούχων αυτών στην κοινωνική προστασία που προβλέπει το δίκαιο της Ένωσης.

Στο πλαίσιο αυτό, το Δικαστήριο υπογραμμίζει ότι οι δικαιούχοι του καθεστώτος επικουρικής προστασίας δεν μπορούν, κατ' αρχήν, να υπάγονται, σε πιο περιοριστικό καθεστώς από το εφαρμοστέο στους άλλους υπηκόους τρίτων χωρών που διαμένουν νομίμως στο οικείο κράτος

¹ Οδηγία 2011/95/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με τις απαιτήσεις για την αναγνώριση των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως δικαιούχων διεθνούς προστασίας, για ένα ενιαίο καθεστώς για τους πρόσφυγες ή για τα άτομα που δικαιούνται επικουρική προστασία και για το περιεχόμενο της παρεχόμενης προστασίας (EEL 337, σ. 9).

² Το καθεστώς επικουρικής προστασίας μπορεί να χορηγείται σε υπηκόους τρίτων χωρών, οι οποίοι δεν έχουν αναγνωρισθεί ως πρόσφυγες, αλλά ως προς τους οποίους συντρέχουν ουσιώδεις λόγοι ότι χρήζουν διεθνούς προστασίας.

μέλος, όσον αφορά την επιλογή του τόπου διαμονής τους, και από το εφαρμοστέο στους υπηκόους του κράτους αυτού, όσον αφορά την πρόσβαση στην κοινωνική αρωγή.

Εντούτοις, το Δικαστήριο φρονεί ότι είναι δυνατόν να επιβάλλεται υποχρέωση διαμονής στους δικαιούχους του καθεστώτος επικουρικής προστασίας, εάν αυτοί δεν τελούν, σε σχέση με τον επιδιωκόμενο από την επίμαχη εθνική ρύθμιση σκοπό, σε κατάσταση αντικειμενικώς συγκρίσιμη με εκείνη των υπηκόων τρίτων χωρών που διαμένουν νομίμως στο οικείο κράτος ή με εκείνη των υπηκόων του κράτους αυτού.

Στη συνέχεια, το Δικαστήριο αναγνωρίζει ότι η μετακίνηση των δικαιούχων κοινωνικών παροχών ή η άνιση συγκέντρωσή τους στο έδαφος κράτους μέλους μπορεί να συνεπάγεται μη κατάλληλο επιμερισμό της επιβάρυνσης που απορρέει από τις παροχές αυτές μεταξύ των διαφόρων αρμοδίων επί τούτου φορέων. Εντούτοις, ο άνισος αυτός επιμερισμός των επιβαρύνσεων δεν συνδέεται ειδικά με την τυχόν ιδιότητα των προσώπων που λαμβάνουν κοινωνικές παροχές ως δικαιούχων του καθεστώτος επικουρικής προστασίας. Υπό τις συνθήκες αυτές, **η οδηγία ανιτίζεται στην επιβολή υποχρέωσης διαμονής στους δικαιούχους του καθεστώτος επικουρικής προστασίας η οποία αποσκοπεί στον κατάλληλο επιμερισμό της επιβάρυνσης που συνεπάγονται οι επίμαχες παροχές.**

Αντιθέτως, το Δικαστήριο αναφέρει ότι απόκειται στο γερμανικό δικαστήριο να εξετάσει αν οι δικαιούχοι του καθεστώτος επικουρικής προστασίας που λαμβάνουν κοινωνικές παροχές αντιμετωπίζουν μεγαλύτερες δυσχέρειες ένταξης από άλλους υπηκόους τρίτων χωρών που διαμένουν νομίμως στη Γερμανία και λαμβάνουν κοινωνικές παροχές. Στην περίπτωση που οι δυο αυτές κατηγορίες προσώπων δεν τελούν σε συγκρίσιμη κατάσταση, όσον αφορά τον στόχο να διευκολυνθεί η ενσωμάτωση των υπηκόων τρίτων χωρών στη Γερμανία, **η οδηγία δεν ανιτίζεται στο να υπόκεινται οι δικαιούχοι του καθεστώτος επικουρικής προστασίας σε υποχρέωση διαμονής προς διευκόλυνση της ενσωμάτωσής τους**, ακόμα και αν η υποχρέωση αυτή δεν εφαρμόζεται ως προς άλλους υπηκόους τρίτων χωρών που διαμένουν νομίμως στη Γερμανία.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η διαδικασία εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως παρέχει στα δικαστήρια των κρατών μελών τη δυνατότητα να υποβάλουν στο Δικαστήριο, στο πλαίσιο της ένδικης διαφοράς της οποίας έχουν επιληφθεί, ερώτημα σχετικό με την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ή με το κύρος πράξεως οργάνου της Ένωσης. Το Δικαστήριο δεν αποφαινείται επί της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου. Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να επιλύσει τη διαφορά αυτή, λαμβάνοντας υπόψη την απόφαση του Δικαστηρίου. Η απόφαση αυτή δεσμεύει, ομοίως, άλλα εθνικά δικαστήρια ενώπιον των οποίων ανακύπτει παρόμοιο ζήτημα.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσιεύσεώς της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδη ☎ (+352) 4303 2582

Στιγμιότυπα από τη δημοσίευση της αποφάσεως διατίθενται από το «[Europe by Satellite](#)» ☎ (+32) 2 2964106